

ROBYN CARR

Goud voor het leven

Vertaling Mieke Vastbinder

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *One Wish*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Vastbinder
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Maislam / Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1227 8
ISBN 978 94 025 6543 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie februari 2023

Originale uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Op de dag na Kerstmis was het heel stil in de bloemenwinkel van Grace Dillon. Ze had geen bestellingen, hoefde niets te bezorgen, en het zou haar erg verbazen als de telefoon ook maar één keer zou gaan. De meeste mensen zaten bij te komen van de feestdagen of hadden gasten die ze moesten vermaken.

Ze reed al vroeg naar North Bend om een poosje te kunnen schaatsen voordat het druk werd op de baan. In de kerstvakantie werden er geen lessen kunstrijden gegeven, en de meeste bezoekers – voornamelijk kinderen die hun nieuwe schaatsen wilden proberen – kwamen pas later op de dag het ijs op. Grace hield van deze vroege uurtjes op de ijsbaan. Ze had een afspraak met Jake Galbraith, de eigenaar van de baan, dat ze hem mocht bellen om te vragen of het uitkwam, en als het uitkwam mocht ze een uur of twee schaatsen voordat de baan openging. Hoewel hij daar niets voor wilde rekenen, betaalde ze hem toch vijftig dollar per uur. Dat was een kwestie van trots. Toen ze aankwam, glimlachte hij naar haar en wenste haar veel plezier.

Na wat rek- en strekoefeningen stapte ze de verlaten ijsbaan op, de dweilmachine was pas net klaar. Ze warmde op met wat diagonalen vooruit en achteruit, een achterwaartse twizzle, achtjes, pirouettes en axels. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Jake stond te kijken, met zijn armen op de stootkussens geleund. Na een voorwaartse spiraal en een zweefstand, deed ze een perfecte zittende pirouette. Ze reed een paar keer de baan rond met hier en daar een sprong. Haar mooie spreidsprong, waarbij ze haar

tenen aanraakte met haar vingers, was haar handelsmerk geweest. Toen ze nog eens in de richting van Jake keek, bleek hij verdwenen.

Ineens klonk er muziek en werd de ijsbaan gevuld met de klanken van Rhapsody in Blue. Vloeiend ging haar beweging over in een arabesk, haar armen uitgestrekt, haar vingers strak en haar polsen soepel. Jake was er weer, zag ze, en hij volgde al haar bewegingen. Ze probeerde een dubbele axel en viel op haar achterste. Lachend om zichzelf stond ze op. Na nog een paar rondjes over de baan probeerde ze de sprong nog eens. Hij lukte, maar niet op een mooie manier. Nu was er een ander stuk van Gershwin te horen. Als klein meisje had ze vaak op deze muziek geoefend; hij was vertrouwd en geruststellend. Haar eerste herinneringen aan schaatsen gaven haar altijd een weemoedig en geruststellend gevoel. Dat was voordat de concurrentiestrijd was losgebarsten.

Toen ze een uur op het ijs stond, ging de muziek over op Girl on Fire van Alicia Keys. Daar kreeg ze een kick van. Het was haar muziek. Alsof zij degene was die in brand stond! Ze schaatste alsof ze meedeed aan een wedstrijd. Op haar vijftiende, toen ze lichter, sterker en soepeler was geweest, had het echt geleken of ze vloog. Ze zag dat er nu meer mensen stonden te kijken: een jongen, leunend op zijn bezem, een paar meisjes van de schaatsenverhuur en de bestuurder van de dweilmachine, die met zijn handen in zijn zakken tegen de ruit van de schaatsbaan geleund stond. De twee uren vlogen voorbij. Toen ze andere schaatsers hoorde aankomen, remde ze af en ging het ijs af.

‘Prachtig,’ zei Jake. ‘Je bent een hele poos niet geweest.’

‘Rond de feestdagen is het altijd druk in de winkel,’ zei ze. Ze

probeerde elke zondag naar de ijsbaan te gaan, maar het was de hele maand ongelooflijk hectisch geweest – er was veel vraag naar kransen en tafelstukken, ze had de aankleding van twee bruiloften verzorgd en er kwamen steeds meer klanten in de winkel.

‘Je zou meer tijd op het ijs moeten doorbrengen. Ik ken een heleboel mensen die een goede coach zoeken.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik denk niet dat ik een goede coach zou zijn. Om te beginnen heb ik geen tijd. Bovendien ga ik het wedstrijdcircuit niet meer in, ook niet met leerlingen. Die wereld heb ik achter me gelaten.’

‘Ik dacht dat je het nog wel weer zou oppakken. Als coach dan. Alleen al met je naam zou je rijk kunnen worden.’

‘Die naam heb ik ook achter me gelaten,’ bracht ze hem glimlachend in herinnering. ‘Wij hebben een afspraak.’

‘Ik houd mijn mond. Mensen vragen me wel eens wie je bent, maar dan zeg ik gewoon dat je hier traint en graag anoniem wil blijven. Sommigen raden het echter toch, en zouden graag komen kijken als ze ook maar enig idee hadden wanneer je schaatst. Het ijs mist je. Naar jou kijken is muziek zien.’

‘Leuk geprobeerd, maar ik train niet meer. Ik heb evenveel op mijn krent gezeten als op de ijzers gestaan. Ik zie er niet uit.’

‘Als jij er niet uitziet, zie je er nog stukken beter uit dan anderen die er op hun best uitzien. Ik heb je gemist. Misschien heb je in het nieuwe jaar wel meer tijd.’

‘We zullen zien.’

De schaatsen maakten plaats voor Uggs. Soms twijfelde ze aan de wijsheid van haar besluit het allemaal achter zich te laten, want ze was zo gelukkig als ze schaatste. Maar dan bedacht ze

dat die paar uur inderdaad heerlijk waren, maar dat het bestaan als professioneel kunstrijdster veeleisend en uitputtend was. Als coach zou ze jonge meisjes nooit zo strak kunnen houden zoals haar coach haar vroeger had gehouden.

Voor die twee uur alleen op de baan betaalde ze honderd dollar. Jake had haar verteld dat hij dat geld in een speciale beurs investeerde voor jonge mensen die op hoog niveau wilden trainen maar geen lessen konden betalen. Wat haar betrof mocht hij het geld uitgeven waaraan hij maar wilde, zolang hij haar maar niet verraadde.

Terwijl ze bij de ijsbaan wegliep, bedacht ze hoeveel vrediger haar leven nu was dan in de tijd dat ze nog wedstrijden had gereden. Ze had haar vrijheid echt moeten bevechten. Nu had ze vrienden. Ook al wisten die niet wat ze hiervoor had gedaan, niemand zag haar tenminste als tragisch of gecompliceerd. Niemand vond haar geschiedenis een van de heldhaftigste verhalen in de geschiedenis van het kunstrijden. Niemand voelde zich geïntimideerd in haar nabijheid, niemand haatte haar, was bang voor haar of jaloers op haar. Niemand noemde haar een rijk kreng of een vuile leugenaar.

Natuurlijk voelde ze die geheimen soms aan zich knagen. Jake Galbraith had haar onmiddellijk herkend. Ze had alleen maar hoeven vragen hoe duur het was om de ijsbaan een paar uur voor zichzelf te hebben, en hij had geweten wie ze was. In Thunder Point had ze verder echter niemand in vertrouwen genomen.

Toen ze in haar busje stapte, zag ze op haar mobiel dat ze een voicemailbericht had. Voordat ze wegreed, luisterde ze het af. Het was afkomstig van Mikhail, haar voormalige coach. Hij

hield nog steeds een oogje in het zeil; ze hadden steeds contact gehouden. Vaak stuurden ze elkaar een reeks berichtjes omdat hij overal ter wereld kon zitten. ‘Ik wens jou gelukkig kerstfeest,’ zei de Rus. ‘Volgens mij ben ik een dag te laat. Als dat zo is, jij vindt het vast niet erg.’

Ze wachtte met terugbellen tot ze terug was in haar piepkleine appartementje. ‘Ik dacht dat je me helemaal was vergeten,’ zei ze tegen zijn voicemail. ‘Het was inderdaad een gelukkig kerstfeest. Ik ben gisteren bruidsmisje geweest voor mijn vriendin Iris. Het was een kleinschalig, intiem feest. Echt prachtig. En vanochtend ben ik gaan schaatsen. Ik ben drie keer gevallen.’ Toen deed ze zijn accent na: ‘Wat zal ik zeggen? Ik ben onhandige druilloor zonder ervaring.’ Ze lachte, wenste hem het mooiste nieuwe jaar van zijn leven en hing toen op.

Grace’ geliefde vader en coach was op zijn zestigste vrij plotseling gestorven, ze was toen nog maar veertien jaar geweest. Haar moeder, die ooit zelf wedstrijden had gereden, had een nog betere coach in dienst genomen, een heel kleine Rus met een reusachtige reputatie, die Grace naar de top kon brengen. Er was geen tijd geweest om te rouwen. Mikhail Petrov was een strenge maar steengoede coach, met wie ze negen jaar had samengewerkt. Hij had het vreselijk gevonden toen ze besloot geen wedstrijden meer te rijden. Een paar jaar lang had hij haar achter de broek gezeten om haar weer aan het schaatsen te krijgen. ‘Voor dat jij alles vergeet wat ik jou heb geleerd!’

Haar moeder, Winnie Dillon Banks, als tiener ooit zelf kunst-schaatskampioen, was er meer dan kapot van geweest. En razend. ‘Als je nu stopt, na alles wat ik voor je over heb gehad, besta je voor mij niet meer.’

Na de Winterspelen van 2010 in Vancouver had Grace alles en iedereen achter zich gelaten. Ze had altijd alleen nog maar net als iedereen willen zijn. Zonder voortdurend te worden beoordeeld. Normaal zijn, dat had ze gewild.

's Middags, toen Grace op het punt stond haar honger te stillen met een grote kom popcorn terwijl ze op internet bloemstukken bekeek, werd er zacht op haar achterdeur geklopt. Ze trok het gordijn opzij om door het raam naast de deur te kunnen kijken en schrok toen ze Iris zag staan. Ze deed de deur open.

'Liggen pasgetrouwde stellen niet dagenlang in bed? Gaan ze elkaar niet te lijf tot de vellen erbij hangen?' vroeg Grace, half voor de grap.

'Waarschijnlijk, maar niet als een van de pasgetrouwden bij de politie werkt,' zei Iris. 'We hebben wel ontbijt op bed gehad en Seth is pas om één uur naar zijn werk gegaan. Ik heb het huis schoongemaakt, iets uit de vriezer gehaald voor het eten en...'
Ze zweeg even. 'Ik heb Troy gebeld om het hem te zeggen.'

'Had je dat dan nog steeds niet gedaan?' vroeg Grace.

Iris schudde haar hoofd.

Troy Headly, die docent geschiedenis was op de middelbare school en de droom van ieder meisje, was smoorverliefd geweest op Iris. Na een paar maanden verkering had Iris echter tegen hem gezegd dat ze liever gewoon bevriend met hem wilde zijn. Ze was de vertrouwenspersoon van de school, en voor ze een relatie aanging met een docent op dezelfde school wilde ze heel zeker van haar zaak zijn. En dat was ze niet geweest. Troy had echter achter Iris aan gezeten tot ze iets met Seth kreeg, en zelfs toen was het nog overduidelijk geweest dat hij hevig in de ban

van Iris was en hij het niet erg had gevonden als Seth in rook was opgegaan.

‘Hoe vatte hij het op?’ vroeg Grace.

‘Heel volwassen,’ zei Iris. ‘Is het te vroeg voor wijn?’

‘Natuurlijk niet!’ Grace haalde een fles sauvignon blanc uit haar koelkastje en trok de kurk eruit. ‘Was het erg?’

‘Neu, het ging prima. Het was goed, echt. Hij was verrast dat we zo snel zijn getrouwd, maar dat was iedereen. Wijzelf ook, eigenlijk. Hij heeft me gefeliciteerd en gezegd dat hij hoopte dat ik heel gelukkig zou worden. Alles wat je hoort te zeggen. Toen ik vroeg of het wel goed ging, moest hij lachen, maar hij klonk niet erg blij. Hij zei dat hij nooit gedacht had dat hij nog eens teleurgesteld zou zijn wanneer een ex-vriendinnetje trouwde. Ik kan me mezelf niet als zijn vriendin voorstellen – zo serieus is het nooit geweest. Zelfs Troy geeft toe dat hij niet op zoek is naar een partner. Niet nu, in elk geval. Hij vindt het prima om single te zijn.’

Grace schonk de wijn in en zette de kom popcorn tussen hen in. ‘Een lekker tussendoortje,’ zei ze. ‘Of misschien je diner. En, is het anders? Getrouwd zijn?’

‘Nog niet,’ zei Iris. ‘Vraag dat me nog maar eens als we een gezamenlijke rekening hebben. We zijn allebei heel lang single geweest. Nu hebben we nog ieder onze eigen verplichtingen, tot Seth zijn huis in de stad verkoopt of verhuurt. In mijn huis heb ik meer dan genoeg kastruimte, maar het kan nog wel een dingetje worden als hij een plekje zoekt voor zijn mannenmeubelen tussen mijn toch wel heel vrouwelijke spullen.’

‘Jij blijft in je eigen huis wonen,’ zei Grace opgelucht.

‘Het is perfect voor ons. Als het mooi weer is, kan ik lekker naar mijn werk fietsen.’

‘Je hebt een fantastisch huis,’ zei Grace. ‘Komt het er nog van om op huwelijksreis te gaan?’

‘Uiteindelijk wel. We zijn al op internet aan het zoeken. Over een paar maanden knijpen we ertussenuit, hopelijk naar een warm en zonnig oord, waar Seth helemaal weg is van de stad en ik onbereikbaar ben voor school. En jij dan, Grace? Waarom zoek jij geen vriend?’

Grace barstte in lachen uit. Het was niet de eerste keer dat Iris dat vroeg. ‘Om te beginnen: wie? Ten tweede: wanneer?’

‘Kom je nooit een leuke getuige tegen op een bruiloft?’

‘Nee, de getuigen komen pas als ik allang weg ben. En ik word nooit uitgenodigd voor de receptie. Bovendien is dat toch uit den boze? Een van de bruiloftsgasten strikken op een bruiloft? Nee, dank je feestelijk.’

‘We moeten ervoor zorgen dat je wat vaker onder de mensen komt,’ zei Iris.

‘Oké,’ zei Grace zonder veel enthousiasme. ‘Misschien kan ik je helpen op het eindexamengala en veelbelovende jongens van achttien leren kennen. Hm, toch maar niet.’

‘Dan gaan we stappen of zo.’

‘Stappen?’ sputterde Grace. ‘In Thunder Point?’

‘Oké, dan gaan we naar North Bend. Eens rondkijken.’

‘Dat zal Seth leuk vinden!’

‘Nou, ik hoef geen telefoonnummers en zal ook niemand mee naar huis nemen...’

‘Iris,’ zei Grace, terwijl ze haar glas hief, ‘laat maar. Ik regel mijn eigen liefdesleven wel. Op een moment dat mij goed uitkomt, op mijn eigen manier.’

‘Troy is er ook altijd nog,’ zei Iris, en ze nipte van haar wijn.

‘Nee, joh, Troy en ik zijn vrienden. Er springt geen vonk over.’ Van zijn kant tenminste niet, dacht ze. ‘We hebben eens een biertje met elkaar gedronken en toen een tosti en tomatensoep gegeten, dat was gewoon gezellig. Bovendien hoef ik jou afdan-kertjes niet. Ik lees veel, snap je. Mannen die net een relatie achter de rug hebben, moet je met rust laten.’

‘Altijd maar werken is ook niets,’ zei Iris.

‘Nee?’ zei Grace vragend. ‘Voor mij wel.’

Als klein kind werd Grace vaak versleten voor een verwend rijkeluiskind, maar ze was opgevoed met hard werken en toegewijd trainen. Als ze eens een dag vrij had genomen, had ze zich schuldig gevoeld. Haar programma zou eronder lijden. De meeste mensen begrepen echter niet wat haar bezigheden inhielden.

Voluit heette ze Isabelle Grace Dillon Banks. Het grootste deel van die naam had ze gelaten voor wat het was. De naam Grace Dillon hield ze aan omdat Izzy Banks in sommige kringen heel beroemd was geweest. Waarschijnlijk gold dat niet voor haar kennissen in Thunder Point, maar bij mensen over de hele wereld die naar kunstschaatsen keken was Izzy Banks bekend, zowel vanwege haar schaatstalent als vanwege drama’s en schandalen die de schaatsereld op zijn grondvesten hadden doen schudden.

Winnie Dillon Banks, de moeder van Grace, was een rijke erfgename wier vader een fortuin had gemaakt in de tabaksbranche. Ook zij was een bekend schaatsster geweest, maar in het wedstrijdschaatsen was ze nooit zo succesvol geworden als Grace. Het hoogste wat ze ooit had bereikt, was de tweede plaats

in de nationale competitie. Met haar dochter had ze haar kans geroken om toch te winnen en de ultieme schaatsmoeder te worden.

Als dochter van een schaatsicoon en haar coach had Grace een bevoorrechte, geïsoleerde jeugd gehad waarin kunstschaatsen de hoofdrol had gespeeld. Winnie Dillon was op haar tweentwintigste een verhouding begonnen met haar coach, Leon Banks. Cynische rivalen en kenners van de sport hadden gezegd dat ze koos voor het huwelijk en moederschap omdat alles erop wees dat ze als schaatsster haar beste tijd had gehad.

Voordat Grace vier jaar was, trokken Winnie en Leon hun dochter al schaatsen aan. Ze stimuleerden haar enorm en lieten haar hard trainen. In die eerste tijd, toen schaatsen gewoon leuk was, toen ze de beste wilde zijn, was Grace gelukkig. Wanneer ze niet op het ijs stond, verveelde ze zich en smeekte ze haar ouders te mogen schaatsen. Als haar vader dat goed had gevonden, had ze acht uur per dag op het ijs gestaan. Ze werd gekoesterd, op handen gedragen en verwend. Haar vriendinnen waren meisjes die ook veel trainden. Soms waren het andere leerlingen van Leon.

Grace was dol op haar ouders en begreep pas na haar vaders dood dat ze een moeilijke relatie hadden gehad. Haar vader was veel ouder dan Winnie en meer op zijn leerlingen gericht dan op zijn vrouw. Haar moeder was een veeleisende diva die opging in het sociale leven en haar man meesleepte naar liefdadigheidsdiners en feesten. Over bijna alles waren ze het oneens geweest, vooral over Grace' training en opvoeding. Grace ging niet naar school, ze kreeg thuis privéles. Dat vond Leon niet goed, omdat hij bang was dat ze een sociaal onaangepast kind zou worden.

Op haar twaalfde werd het wedstrijdniveau serieus, maar Grace won alles in haar leeftijdscategorie en werd al snel als onverslaanbaar beschouwd. Ze trainde een paar uur per dag op het ijs, nam turnlessen en deed aan yoga. Het gezin verhuisde van Atlanta naar Chicago en streek uiteindelijk neer in San Francisco, waar Grace de beste training en het beste onderwijs kon krijgen en Leon ook mogelijkheden zag voor zijn carrière. Toen Grace veertien was, werd er bij haar vader alvleesklierkanker geconstateerd. Zodra Leon ziek werd, zocht Winnie een nieuwe coach die strenger, sterker en bekender was. Daarna overleed Leon vrij snel, een paar maanden nadat de diagnose was gesteld.

Winnie en Grace namen een paar dagen vrij, en daarna gingen ze het ijs weer op. ‘Jouw succes betekende alles voor je vader,’ zei Winnie altijd. Het was inderdaad zo dat Leon het beste voor zijn dochter wilde, maar het was Winnie voor wie winnen alles was, hoe groot de offers ook waren. Schaatsen werd minder plezierig en meer een kwestie van overleven. Winnie ging door het lint als Grace geen eerste wist te worden.

Op haar drieëntwintigste liet Grace, direct na de Olympische Spelen in Vancouver, de schaatswereld achter zich. Ze verhuisde naar Portland, naar een lief oud stel dat ooit voor haar moeder had gewerkt. Ross en Mamie Jenkins kenden Grace al vanaf haar geboorte en hadden bij Winnies personeel gehoord, Ross als chauffeur en Mamie als hulp in de huishouding. Een paar jaar voordat Grace stopte met schaatsen hadden ze ontslag genomen om een bloemenwinkel te beginnen. Toen ze hen nodig had, namen ze haar in huis.

Uitgeput, gedepimeerd en doodsbang voor de toekomst stortte ze in. Mamie vertroetelde haar en gaf haar tijd; het leek

wel alsof ze een maand achter elkaar sliep. Op een avond zei Mamie haar echter: ‘Als je nu nog een dag in je bed blijf liggen, kun je straks niet meer lopen. Je moet iets doen – de keus is aan jou. Zoek een baan, ga naar school, doe iets.’

Grace wilde geen mensen om zich heen hebben en had niet het idee dat ze iets kon waar mensen op zaten te wachten. Daarom begon ze in de bloemenwinkel te helpen. Achter de schermen leerde ze mooie boeketten en bloemstukken maken. Portland was een bruisende, interessante en gastvrije stad – niet te groot, niet te klein, niet te chic of opzichtig. Geleidelijk kwam Grace steeds meer in de winkel om klanten te helpen. Soms bracht ze bloemen rond of hielp Mamie en Ross zelfs bij bruiloften. Niemand maakte zich druk om haar of stelde vragen.

Elke keer dat een grote sportzender een belangrijke kunstschaaftwedstrijd uitzond, was Grace niet bij de tv weg te slaan en volgde ze alle küren. En altijd kwam Izzy Banks ter sprake, het meisje dat alles had gehad en alles had achtergelaten. ‘Izzy Banks, het verwende nest van het ijs, de grootste favoriete in het kunstschaaften, kon kennelijk de druk niet meer aan,’ zei een sportverslaggever dan bijvoorbeeld over haar.

Verwend nest. Dat deed pijn.

Meestal nam haar moeder dan contact met haar op – wat bewees dat ook zij de wedstrijden niet kon negeren – en drong ze er bij Grace op aan om naar huis te komen en weer te gaan schaaften. De paar gesprekken die ze hadden, liepen altijd uit op ruzie, waarna ze elkaar weer maandenlang niet spraken.

Een jaar voor de Olympische Spelen in Rusland, toen haar dramatische levensverhaal waarschijnlijk voor de zoveelste keer op de buis zou worden uitvergroot, ging Grace op zoek naar een

andere woonplaats om een nieuw leven op te bouwen. Haar vader had een beetje geld voor haar opzijgezet, waarmee ze Pretty Petals kon kopen, de bloemenzaak die van Iris' moeder was geweest. Toen ze bijna een jaar in Thunder Point had gewoond, hadden de Winterspelen plaatsgevonden. Wanneer Grace niet had kunnen kijken, had ze de wedstrijden opgenomen. De gebruikelijke sappige roddels over Izzy Banks waren opnieuw de revue gepasseerd, maar niemand leek Grace te herkennen. Gelukkig waren er dat jaar interessantere sportschandalen te melden geweest. Bovendien was Thunder Point meer een voetbalstad dan een kunstschaatsstad.

Het enige wat Grace wilde, was een leven waarover ze zelf de baas was. Een leven zonder loodzware trainingen, gemene rivalen, eindeloos reizen door verschillende tijdzones, doorgedraaide fans of hartverscheurende eenzaamheid. Ze wilde weten hoe het was om echte vrienden te hebben, in plaats van een staf die bestond uit coaches, therapeuten en bodyguards. In plaats van concurrentes. Een vriendje had ze nog nooit gehad.

Maar ze had wel meerdere gouden medailles. Ze had alle belangrijke wedstrijden ter wereld gewonnen.

De dagen na kerst miezerde het veel, typisch winterweer aan de kust van Oregon. De enige werkneemster van Grace, een getrouwde vrouw uit de stad met een kind op de basisschool, kwam naar de winkel om haar ontslag in te dienen. Het leven van de vrouw was te druk en ingewikkeld geworden, klaagde ze. Grace wist dat het een uitdaging zou worden, ook al had de vrouw alleen maar klanten geholpen. Nu moest Grace weer alles zelf doen, net als toen de winkel net open was. Ze had een deurbel

laten plaatsen zodat ze de winkel kon afsluiten en naar boven kon. Bovendien kon ze de zaak altijd even sluiten als ze iets moest bezorgen. Ze zou eens rondvragen of iemand dat laatste voor haar kon doen.

In de week na de feestdagen was het altijd rustig en de dagen waren veel korter, dus sloot Grace de winkel al om vier uur 's middags, waarna ze naar Cooper's reed om een biertje te drinken. Het verraste haar niet dat Troy al terug was van het bezoek aan zijn familie in Morri Bay. Net zoals het haar niet verbaasde dat er verder niemand in het café zat. Bij zulk koud, nat weer ging niemand op het strand. De hoge stapels boeken en papieren die naast Troys laptop en zijn kop koffie op de bar lagen verrasten haar echter wel, moest ze toegeven. Ze sprong op een bar-kruk. 'Welkom terug. Was het leuk bij je familie?' vroeg ze.

'Hm. Mijn zus heeft drie volkomen losgeslagen kinderen en ik moest op de bank slapen. Een ware kwelling. Wat wil je drinken?'

'Bier?'

'Was dat een vraag of een bestelling?' vroeg hij.

'Bier, graag.' Ze wierp een blik op de boeken. 'Huiswerk?'

'Een lesopzet,' zei hij, terwijl hij zijn laptop afsloot, alles opstapelde en aan de kant schoof. 'In een paar klassen ben ik klaar met de verplichte stof en hebben we tijd voor iets leuks. Ik wil ze de kans geven om bonuspunten te halen als ze de geschiedenis onderzoeken van iets wat ze interessant vinden: een band, skaten of misschien een sport als kajakken. Ik ben wat voorbeelden aan het uitwerken.'

'Dat klinkt best leuk, maar niet echt opwindend. Heb je nog kunnen skiën in de vakantie?'